

重生之超神二哈

เกิดใหม่ ทั้งที ดันเป็น ฮัสกี หน้าโง่ เนี่ยนะ?

1

บทที่ 1 เกิดใหม่เป็นอัสน์!

[ติ๊ง! ตรวจพบผู้ใช้ที่ผ่านเงื่อนไข เริ่มกระบวนการหลอมรวม...]

[หลอมรวมเสร็จสิ้น กำลังเริ่มระบบ...]

[ระบบเริ่มต้นสมบูรณ์ เปิดใช้งานสำเร็จ...]

[ระบบเทพสุนัขขอรับใช้ท่าน]

เสียงเย็นเยียบไร้เพศดังขึ้นมาในหัว ปลุกจิตสำนึกของ สวีมัวให้ฟื้นคืน เขาสะดุ้งสุดตัวแล้วลุกพรวดขึ้นจากพื้นทันที

ความทรงจำล่าสุดผุดขึ้นในหัวราวกับสายฟ้าแลบ...

รถบรรทุกเสียหลักพลิกคว่ำพุ่งเข้าหาตนเอง เสียงกรีดร้องของฝูงชน ความเจ็บปวดสุดแสน ก่อนที่สติจะดับวูบไปในความมืดมิด...

เกิดอะไรขึ้น... ฉัน... ฉันไม่ได้ตายไปแล้วหรือ ทำไมถึง
... เวย์! นี่มันอะไรพะ!

สวี่มัวปวดหัวแทบระเบิด รีบยกมือขึ้นกุมขมับ แต่แล้วก็
ต้องชะงัก มือที่เห็นตรงหน้าไม่ใช่มือมนุษย์... แต่เป็นอู้งเท้า!

อู้งเท้าสีขาวสะอาด!

เขาก็มองตัวเองอย่างหวาดผวา เห็นอู้งเท้าอีกสามข้าง
และ...ร่างกายของสุนัขตัวหนึ่ง!

“เวย์แล้ว! นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!” สวี่มัวตะโกนสุดเสียง
แต่สิ่งที่เปล่งออกมากลับเป็น...

“โง่ง~ โง่ง!”

“...”

ความเงิบงันอันน่าสะพรึงกลัวปกคลุมไปทั่ว

จากนั้น...

“เซี่ยเวย์!”

“โเฮ่ง โเฮ่งงง!”

“สวรรค์! นี่คิดจะล้อฉันเล่นใช่ไหม!”

“โเฮ่ง โเฮ่งงง...”

“นี่ต้องเป็นฝันแน่ๆ รีบตื่นเร็วเข้า!”

“โเฮ่งงง...”

“ช่วยด้วยยย!”

“โเฮ่งงง...”

“แม่่ม!”

“โเฮ่ง!”

ในระหว่างที่สวี่มั่วระบายอารมณ์อย่างบ้าคลั่ง ต่อให้เขาอยากพูดอะไรก็ไม่อาจเปล่งเสียงอื่นได้ออกมาได้ นอกจากเสียง “โเฮ่งๆ” เท่านั้น

ท้ายที่สุด สวี่มั่วก็จำต้องยอมรับความจริงอย่างช่วยไม่ได้ว่าเขา...กลายเป็นหมาไปแล้ว

แม่เม่เอ๊ย!

เมื่อเดินไปหยุดอยู่หน้าที่วีจอบนแล้วเห็นภาพสะท้อน
ของตัวเองบนหน้าจอ เขาก็แทบจะเป็นบ้าไปเลยทีเดียว

ที่แท้... เขากลายเป็นฮัสกี้...ฮัสกี้!

ไอ้ชาติหมา!

สวี่มั่วสบถในใจอย่างบ้าคลั่ง ก่อนจะนึกขึ้นได้

ฉิบหาย! หรือเพราะชาติก่อนพูดประโยคนี้น้อยเกินไป
เลยถูกสวรรค์ลงโทษให้กลายเป็นหมาจริงๆ เข้าแล้ว?!

สวี่มั่วรู้สึกเหมือนตัวเองใกล้คลุ้มคลั่งเต็มที่ เขามองตัวเอง
ในกระจก แล้วหันไปมองระเบียงข้างๆ พลังครุ่นคิด หรือควร
จะกระโดดลงไปฆ่าตัวตายซะตอนนี้ดี

เกิดเป็นหมา แถมยังเป็นฮัสกี้หน้าโง่แสนดั่งต้อง ชะตา
ชีวิตคนอย่าง...ไม่สิ ชีวิตหมาอย่างนั้นจะไปมีความหมายอะไร

[ถ้าฉันเป็นคุณคงไม่คิดฆ่าตัวตายหรอก เชื่อฉันสิ ไม
นานคุณจะมาพบว่าชีวิตหมาที่เร้าใจกว่าที่เคยเป็นมา]

เสียงเย็นชาดังขึ้นในหัว ทำเอาสวี่มั่วสะดุ้งโหยง

“ใครนะ!”

สวี่มั่วกระโจนขึ้นทันที หันรีหันขวางไปรอบตัว แต่ไม่เห็นใครเลย

[ไม่ต้องมองหาหรอก ฉันอยู่ในหัวคุณ]

“ในหัว?” สวี่มั่วอึ้งไป

“เชี่ย! นี่มันเรื่องบ้าอะไรอีกเนีย แกเป็นใคร”

[ฉันคือระบบ]

เสียงนั้นตอบอย่างราบเรียบ

[ระบบเทพสุนัข]

“ระบบเทพสุนัข?” สวี่มั่วอ้าปากค้าง “มีไว้ทำอะไร”

[มีไว้ช่วยให้คุณก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดของชีวิตหมา]

“#%\$@*&...”

สวี่มัวพูดไม่ออกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะโผล่ออกมาอย่าง เหลืออด “ชีวิตหมาแม่มมีประโยชน์อะไรพะ ยังไงก็เป็นแค่หมา อยู่ดี! ใครมันไปคิดค้นระบบบับอบแบบนี้วะ! แล้วนี่ อย่างบอกนะ ว่าที่ฉันกลายเป็นหมาเป็นฝีมือแก?”

[พูดตามตรง ฉันเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าเทพตนไหน วางจัดถึงได้สร้างระบบประสาทแบบนี้ขึ้นมา แต่ในฐานข้อมูล ของฉันไม่มีข้อมูลอะไรเลย]

ระบบตอบกลับอย่างเห็นด้วย แล้วกล่าวต่อ [แต่ที่คุณ กลายเป็นหมาไม่ใช่เพราะฉันหรอก ฉันแค่ตรวจพบว่าคุณมี คุณสมบัติเหมาะสมเลยหลอมรวมด้วยเท่านั้นเอง]

“แล้วทำไมฉันถึงกลายเป็นหมาได้ล่ะ”

[ฉันจะไปรู้ได้ยังไงล่ะ]

“...”

สวี่มัวหนึ่งอิงไปพักใหญ่ ก่อนจะถามอีกครั้งว่า “แล้วแกทำอะไรได้บ้าง”

[ฉันทำได้ทุกอย่าง]

คำตอบของระบบทำเอาสวีมัวตาเป็นประกายทันที “ถ้าอย่างนั้นแกทำให้ฉันกลับไปเป็นคนได้สินะ?”

[ใช่แล้ว]

สวีมัวพูดอย่างตื่นเต้น “ฉันรีบพาฉันกลับร่างเดิมเลย!”

[ยืนยันคำสั่ง : กลับสู่ร่างมนุษย์... แต่มไม่พอ ไม่สามารถดำเนินการได้]

สวีมัววิ่งไป “แต่ม? หมายความว่าไง”

[เป็นสกุลเงินของระบบ หากต้องการใช้พลังของระบบ จำเป็นต้องมีแต่มที่เพียงพอ ขอแค่แต่มมากพอ อย่าว่าแต่กลับเป็นคนเลย จะกลายเป็นเทพก็ยังได้]

“แล้วต้องหาแต่มอย่างไร”

[แค่ทำภารกิจที่ระบบมอบหมายให้ก็จะได้รับแต่มตามนั้น]

นี่มันเหมือนกับการเล่นเกมเลยไม่ใช่เหรอ

สวีมัวรู้สึกตื่นเต้นจนรอไม่ไหว “ฉันรีบออกภารกิจมาให้ฉันเลย!”

[กำลังสร้างภารกิจ...]

[ภารกิจใหม่ : ในฐานะฮัสนี้หน้าโง่แสนดีต้อง การสร้างความเสียหายให้ห้องเจ้าของคือความบันเทิงในชีวิตของคุณ กรุณาฝึกชุดเครื่องนอนกับชุดชั้นในของเจ้าของให้ขาดทั้งหมดภายใน 10 นาที]

“ ... ”

ความเจ็บปวดคลุมอีกครั้ง

สวี่มัวอิงไปสปีวินาทีเต็มกว่าจะย่อยเนื้อหาภารกิจนี้ได้ แล้วก็อดตะโกนออกมาไม่ได้ว่า “เวรเอ๊ย! แกต้องล้อฉันเล่นแน่ๆ! นี่มันเรียกว่าภารกิจอะ!”

[แน่นอน]

“แน่ใจนะว่าไม่ได้พูดเล่น?!”

[ภารกิจนี้เป็นระบบสร้างขึ้นโดยอัตโนมัติ มีผลจริง]

“มีผลจริงบ้างอะไรเล่า!! ฉีกผ้าห่มนะพอว่า แต่ชุดชั้นใน
นี่มันอะไร! ทำไมต้องเป็นชุดชั้นในด้วยวะ! ไอ้ระบบบ้ากาม! แก
ต้องโรคจิตแน่ๆ!”

[ขอยืนยันอีกครั้ง ระบบนี้ไม่เคยพูดเล่นและไม่ได้โรคจิต
กรุณายืนยันว่าจะรับภารกิจหรือไม่ หากปฏิเสธจะไม่สามารถรับ
ภารกิจใหม่ได้เป็นเวลา 24 ชั่วโมง]

“...”

สัวี่มั่วรู้สึกราวกับมีม้าป่าหนีหมีนตัววิ่งผ่านใจ เขานึกถึง
แต่มรางวัลที่ระบบพูดถึง นึกถึงความหวังที่จะกลับไปเป็นคนอีก
ครั้ง แล้วก็ต้องกัดฟันตอบในใจว่า

รับ!

[ติง! รับภารกิจสำเร็จ เริ่มนับเวลา กรุณาทำภารกิจให้เสร็จ
ภายใน 10 นาที เวลาที่เหลือ : 9 นาที 59 วินาที... 9 นาที 58
วินาที... 9 นาที 57 วินาที...]

“แม่ม! ฉันรู้แล้วเพ้ย! หุบปากไปเลย!”

[ปิดการแจ้งเตือนนับถอยหลัง หากต้องการเปิดอีกครั้ง
สามารถตั้งค่าได้ทุกเมื่อ]

ตัวอย่าง

บทที่ 2 ระบบเทพสุนัข!

ภารกิจแรก!

สวี่มัวไม่มีเวลาจะไปต่อล้อต่อเถียงกับระบบอีก เขาเงยหน้าขึ้นแล้วเริ่มสำรวจสภาพแวดล้อมโดยรอบอย่างจริงจัง

ที่นี่คือห้องรับแขก บรรยากาศอบอุ่นสะอาดสะอ้านพอจะดูออกว่าเจ้าของบ้านเป็นคนรักความสะอาดมากแค่ไหน และด้วยประสาทรับกลิ่นของสุนัขที่ไวอย่างน่าเหลือเชื่อ เขาก็ได้กลิ่นหอมบางอย่างรางๆ เหมือนว่าเจ้าของบ้านจะเป็นผู้หญิง

ห้องนอน... ห้องนอน...

สวี่มัวกวาดตามองรอบหนึ่งก็เห็นห้องนอนของเจ้าของบ้านในทันที

เขาเดินเข้าไปแล้วพบว่ามันคือห้องนอนของผู้หญิงอย่างไม่ต้องสงสัย ทั้งผ้าปูเตียง ผ้าห่มล้วนเป็นสีชมพูและมีลาย Hello Kitty

ข้างเตียงมีโต๊ะเครื่องแป้ง ถัดไปเป็นตู้เสื้อผ้า บนผนังยังมีโปสเตอร์การ์ตูนแนวสาวน้อยติดไว้หลายแผ่น ดูแล้วเจ้าของห้องน่าจะอายุไม่มากนัก

สวีมัวครุ่นคิดอย่างตั้งใจ เขาพบว่าตัวเองไม่ได้รับความทรงจำจากเจ้าของร่างเดิม จึงไม่รู้ว่าเจ้าของบ้าน หรือก็คือ ‘เจ้าของของเขา’ เป็นคนแบบไหนกันแน่

“เฮอะ...เริ่มงานกันเถอะ...”

สวีมัวมองไปยังเตียงที่ถูกเก็บไว้อย่างเรียบร้อย เขาลงเลเล็กน้อยก่อนจะฮึดเดินไปที่ขอบเตียง เงยหน้าขึ้นแล้วับมุมผ้าห่มไว้ จากนั้นก็ดึงมันลงมาทั้งผืน ก่อนจะกระโดดขึ้นเตียงแล้วลงมือฉีกกระชากสุดแรง

แควก

เสียงผ้าขาดดังขึ้นทันที ผ้าปูเตียงถูกฉีกออกเป็นรูใหญ่ เบื่อเริ่มโดยสวีมัว

เมื่อเริ่มแล้วก็ไม่คิดจะหยุดอีก เขาจับบ้าง ข่วนบ้าง ฉีกผ้าห่มจนและไม่มีชิ้นดี ขนอ่อนลอยฟุ้งไปทั่ว

เป็นผ้านวมชนเปิดสินะ

ว่าแต่ ทำลายข้าวของแบบนี้มัน...สะใจดีแฮะ

เดี๋ยว ๆ ๆ! ทำไมตู่ถึงมีความคิดแบบนี้พะเนี้ย! อย่าบอก
นะว่าติดนิสัยฮัสนี้เข้าให้แล้ว!

สวี่มั่วสะบัดเศษผ้ากับคนที่ติดตัวออก แล้วสะบัดหัวไล่
ความคิดเพี้ยน ๆ ทิ้ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองไปยังตู้เสื้อผ้า

ผ้าห่มจัดการเรียบร้อยแล้ว ต่อไปก็ชุดชั้นใน...

สวี่มั่วเดินไปที่หน้าต่าง ใช้อุ้งมือตะปบเปิดประตูตู้เสื้อผ้า
ออก แล้วก็พบกับเสื้อผ้าผู้หญิงมากมายแขวนเรียงอยู่ สีสนั่นสดใส
น่ารัก ที่สำคัญคือดูจากขนาดแล้ว เจ้าของเสื้อผ้าน่าจะหุ่นดีเอา
เรื่อง

เขาหันไปมองลิ้นชักล่างของตู้ แล้วใช้ขาหน้าขุด ๆ อยู่
ไม่กี่ครั้งก็เปิดลิ้นชักได้สำเร็จ

สิ่งที่อยู่ในนั้นก็คือ...

ชุดชั้นในเต็มลิ้นชัก!

ลินชักนี้เหมือนจะจัดไว้สำหรับเก็บชุดชั้นในโดยเฉพาะ
แถมยังมีการแบ่งช่องไว้อย่างเป็นระเบียบ ชุดชั้นในแต่ละเซตจัด
วางไว้เรียบร้อย ทั้งบราทั้งกางเกงใน

มีทั้งสีดำ สีขาว สีชมพู แบบลูกไม้ ผ้าฝ้าย เรียบๆ และ
แม้แต่...จีสตริง!

สวี่มัวมองจนตาลาย ในใจก็อดไม่ได้ที่จะสาปส่งระบบที่
มอบหมายภารกิจปริตน์ให้เขา แล้วสุดท้ายก็...จับชุดชั้นในชุด
หนึ่งชิ้นมา

แควก... แควก... แควก...

ไม่กี่นาทีต่อมา ลินชักตั้เสื้อผ้าตรงหน้าสวี่มัวก็กลายเป็น
กล่องเปล่า ส่วนบนพื้นเบ้องล่างของเขานั้นเต็มไปด้วยเศษชุด
ชั้นในที่ถูกฉีกกระฉุยกระจายเกลื่อนกลาด...

“แฮกๆๆ ... แม่มเอ๊ย เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว! ไม่คิดเลย
ว่าการทำลายข้าวของจะเหนื่อยขนาดนี้!”

สวี่มั่วยีนลั่นห้อยหอบหายใจอยู่หลายครั้ง จากนั้นก็มองผลงานตัวเองแวบหนึ่ง พลังรู้สึกภูมิใจอย่างไม่สมควรนัก แล้วก็เอ่ยถามระบบในใจว่า เฮ้ ระบบ! แบบนี้ใช้ได้รึยัง แล้วรางวัลล่ะ

[ภารกิจยังไม่เสร็จสมบูรณ์ ไม่สามารถรับรางวัลได้]

“หา?!” คำตอบของระบบทำเอาสวี่มั่วอึ้ง เขามองดูเศษผ้าที่เกลื่อนพื้น แล้วถามอย่างไม่เชื่อสายตา ยังไม่เสร็จสมบูรณ์? หรือว่าทำลายขนาดนี้แล้วยังไม่พออีก?

[จากการตรวจสอบพบว่า ยังมีชุดชั้นในที่ยังสมบูรณ์อยู่ในบ้าน ไม่สามารถส่งภารกิจได้]

“ยังมีอีกเหรอ” สวี่มั่วมองลั่นชักเปล่าๆ แล้วหันไปเปิดลั่นชักข้างๆ ดู แต่ก็พบแค่ผ้าขนหนูสำรอง ไม่มีชุดชั้นใน

เขาลงมือตรวจหาทั่วทั้งห้อง แม้แต่ลั่นชักหัวเตียงก็ไม่เว้น แต่ก็ไม่พบอะไรเพิ่มเติม

[คำแนะนำอย่างเป็นทางการ : เวลาที่เหลือสำหรับภารกิจคือ 1 นาที กรุณาดำเนินการให้เสร็จโดยเร็ว หากล้มเหลวจะไม่สามารถรับภารกิจใหม่ได้เป็นเวลา 24 ชั่วโมง]

เวอร์ละ!

สวีมัวหน้าซีด รีบคิดอย่างรวดเร็ว แล้วก็จุกคิดขึ้นมาได้
โง่จริง! ตอนนี้อยู่เป็นหมานีหว่า! จะมัวมองหาด้วยตาอยู่ทำไม!

เขาตั้งสติ แล้วสูดหายใจเข้าลึก ทันใดนั้นก็มีการพัดกลิ้ง
พุ่งเข้ามาจุก ถ้าไม่ใช่เพราะประสาทรีบกลิ้งเป็นแบบสุนัขละก็คง
รับไม่ไหวแน่

ในบรรดากลิ้งเหล่านั้น เขาจับกลิ้งที่คล้ายกับชุดชั้นในที่
เพิ่งฉีกไปเมื่อครู่ได้ จึงรีบตามกลิ้งนั้นออกจากห้องนอน เลี้ยว
เข้าไปในห้องน้ำ แล้วก็พบเป้าหมายอยู่ในตะกร้าผ้าหลังประตู

เป็นชุดชั้นในลูกไม้สีดำที่วางรวมอยู่กับเสื้อผ้าอีกสอง
สามชิ้น ดูแล้วน่าจะเป็นของที่เจ้าของเพิ่งเปลี่ยนเมื่อคืน

เวลาจวนเจียนเต็มที สวีมัวไม่มีเวลาคิดอะไรอีกแล้ว เขา
กระโจนเข้าไปใส่ตะกร้าผ้า จับเสื้อผ้าออกมาทั้งกอง แล้วใช้ปาก
แหวกผ้าชิ้นอื่นออกก่อนจะจับกางเกงในตัวจิ๋วขึ้นมา เขยิบไว้
ด้วยอุ้งเท้าหนึ่งข้าง แล้วกระซากเต็มแรง!

ผ้าชิ้นเล็กขาดกระจุยทันที

จากนั้นเขาก็จัดการกับบราลูกไม้สีดำ ไขปากกัด ใช้อุ้งมือเกี่ยวสายพาดบ่า ทั้งฉีกทั้งกระชาก ในที่สุดก็ฉีกมันจนขาดไปสำเร็จ

[ติ๊ง! ภารกิจสำเร็จ ได้รับรางวัล 1,000 แต้ม]

เสียงแจ้งเตือนของระบบดังขึ้น

สวี่มั่วถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก

กรีก...

ทันใดนั้น เขาก็ได้ยินเสียงกุญแจไขประตูโดยไม่ตั้งใจ

เขาเงยหน้าขึ้นตามสัญชาตญาณ แล้วก็เห็นว่าตรงประตูทางเข้าที่อยู่ขวามือของห้องรับแขกนั้นถูกเปิดออก สาวน้อยวัยรุ่นคนหนึ่งเดินเข้ามา และทันทีที่เธอเงยหน้าขึ้น ทั้งสองก็สบตากันพอดี...

บทที่ 3 เจ้าของสาวสวย

“ที่รักทั้งหลาย ฉันถึงบ้านแล้วนะ! ได้เวลาทำตามสัญญา
ครั้งก่อน จะพาทุกคนมาดูว่าบ้านฉันเป็นยังไง!”

สาวน้อยผิวขาวเนียน หน้าตาจิ้มลิ้มน่ารักกล่าวพลางเปิด
ประตูบ้านพร้อมส่งยิ้มหวานให้กล้องมือถือที่ถืออยู่

บนหน้าจอมือถือคือหน้าต่าถ่ายทอดสด มีภาพของสาว
สวยกำลังไลฟ์อยู่ พร้อมด้วยแถบแชตที่เต็มไปด้วยข้อความจาก
ผู้ชม และยังมีของขวัญดิจิทัลลอยผ่านไปมาอย่างต่อเนื่อง

นี่คือการถ่ายทอดสดออนไลน์ที่กำลังเป็นที่นิยม และดู
เหมือนว่าสาวคนนี้จะเป็นหนึ่งในสตรีมเมอร์ชื่อดัง

“จริงสิ เพื่อนสนิทฉันเพิ่งมอบฮัสนี้ให้ตัวนี้ เป็นเจ้าหมา
ดิงต้องตามทีกล่าวขานนั่นแหละ อีกเดี๋ยวจะพาทุกคนไปดูกัน”

“อ๊อ ... มีคนบอกว่าฮัสนี้ดีใช่ไหมล่ะ แต่ฉันไม่เห็นจะ
เป็นแบบนั้นเลย เจ้ามั้วมั้วที่บ้านฉันนะเชื่องจะตาย”

“จริงๆ นะ มันมาอยู่บ้านไม่กี่วันเอง แต่ก็เรียบร้อยสุดๆ
เอาแต่นอนอยู่ในมุมของมัน ไม่ค่อยออกมาเลย อาจจะไม่ชิน
กับที่นี่ก็ได้มั้ง...”

“เอาละ ถึงบ้านแล้ว เดี่ยวขอเปลี่ยนมุกกล้องนิดนึง จะได้
พาทุกคนดูบ้านของฉัน...”

“ไม่ได้โกหกนะ มันเป็นฮัศจรรย์ๆ แล้วก็ไม่เคยกัดของ
อะไรเลย...ด้วย...”

เธอพูดไปไลฟ์ไปขณะเดินเข้าบ้าน แต่พอเงยหน้าขึ้นก็
เห็นเจ้าฮัศจรรย์ตัวดีของบ้านยืนอยู่ตรงหน้าห้องน้ำ เหยียบอยู่บน...
ทางเกวียนของตัวเอง แถมยังมีบราแขวนคอไว้อีก!

“...”

ชั่วขณะนั้นเวลาราวกับหยุดนิ่ง ไม่ใช่แค่สาวสวยคนเดียว
แม้แต่คนดูในไลฟ์ก็ชะงักค้างกันหมด เพราะกล้องหลังของมือถือ
ดันถ่ายติดภาพเจ้าฮัศจรรย์ตัวนั้นเข้าเต็มๆ

สองวินาทีต่อมา สาวน้อยสตรีมเมอร์ก็ร้องกรี๊ดลั่น แล้ว
ไลฟ์ก็ถูกตัดภาพไปทันที

[เฮ้ย? ปิดไฟทำไมเนี่ย]

[เฮ้ย! เมื่อกี้ฉันเห็นอะไรอะ!]

[นั่นฮัสกี้บ้านอิงอิงเหรอ อะไรห้อยอยู่บนคอนะ]

[เป็นชุดชั้นใน! ฉันเห็นชัดเลย! ฮัสกี้ตัวนั้นเหมือนจะกัดชุดชั้นในของอิงอิงขาด!!]

[เฮ้ย ไม่ใช่มั้ง! อิงอิงเพิ่งพูดอยู่หยกๆ ฮัสกี้บ้านเธอเชื่องมาก?]

[เล่าเรื่องตลกแล้วแหละ ฮัสกี้เชื่อฟังมากก็**ละ]

[อ่าๆ ฉันก็บอกแล้ว! ฮัสกี้มันจะไปสงบเสงี่ยมได้ยังไง!]

[เล่นกัดชุดชั้นในอิงอิงซะละ! ชั่วจริงๆ! อิจจาเว้ย!!]

[มนุษย์แพ้งมาอีกแล้วครับท่าน...]

[ลืมนอย่าปิดไฟฟี่สิ! ขอฉันดูชุดชั้นใน...ในปากฮัสกี้เธออีกที...]

“...”

เมื่อผู้ชมในไลฟ์เริ่มตั้งสติได้ก็พากันระดมคอมเมนต์กันอย่างบ้าคลั่ง ทว่าน่าเสียดายที่หน้าจอกลับมิดสนิท พวกเขาจึงทำได้แค่จินตนาการไปเอง

ขณะเดียวกัน สวีมัวที่กำลังจ้องตากับเจ้าของสาวสวยที่อยู่ตรงหน้าก็เพิ่งได้สติ เขารีบหุดคอหลบสายตาพรางก้มหน้าลงอย่างรู้สึกผิด แต่ในใจกลับคิดว่า สาวคนนี้... หน้าคล้ายจ้าวลือยิ่งเลยแฮะ...

“อ๊ะ!!”

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง หญิงสาวตรงประตูก็ร้องเสียงหลงออกมา เธอรีบปิดไลฟ์ทันทีแล้ววิ่งพรวดเข้ามาในบ้าน

พอเห็นชุดชั้นในที่สวีมัวเพิ่งทำลายซึ่งเป็นของที่เธอถอดไว้เมื่อคืนและยังไม่ได้ซัก สาวเจ้าก็แทบอยากร้องไห้ “มัวมัว... นี่แก...แกทำอะไรลงไปเนี่ย!!”

สวีมัวคิดในใจว่า ที่แท้เจ้าฮัสกีตัวนี้ชื่อมัวมัวสินะ แล้วผู้หญิงคนนี้ก็คือ ‘เจ้าของ’ ของฉัน?

“ว้ายยย!!”

เสียงกรีดร้องอีกระลอกทำเอาสวี่มั่วสะตุ้งสุดตัว เขาเงยหน้าขึ้นมอง เห็นเจ้าของสาวสวยคนนั้นกำลังยืนตัวแข็งอยู่หน้าห้องนอน จ้องมอง ‘ที่เกิดเหตุ’ ด้วยแววตาดกตะลึง ปากน้อยๆ อ้าค้างเป็นรูปตัว ‘O’ อย่างน่ารัก

จ้าวสี่อิ่งถึงกับไม่ยากเชื่อสายตาตัวเอง

ผ้าห่มบนเตียงหล่นกระจายเกลื่อนพื้น ถูกฉีกจนเละไม่เป็นชิ้นดี ขนเป็ดจากผ้านวมปลิวว่อนทั่วห้อง ลิ้นชักชุดชั้นในเปิดอ้าจนเห็นความว่างเปล่าภายใน ส่วนของที่ควรอยู่ด้านในก็กระจายเต็มพื้น และไม่มีสักชิ้นที่เหลือสภาพเดิม

เธอยืนอึ้งอยู่พักใหญ่แล้วค่อยหันไปมองเจ้าฮัสกีที่ยืนอยู่ข้างๆ ไม่ต้องสืบก็รู้ว่าใครคือ ‘ตัวการ’

แต่ที่ทำให้เธอช็อกคือ หมาที่ดูเรียบร้อยเชื่อฟังดีตลอดสองสามวันที่ผ่านมา หมาที่เธอเพิ่งอวยในไลฟ์ไปหมาดๆ ทำไมจู่ๆ ถึงได้ทำเรื่องแบบนี้!

“แก... แกๆๆ ...” จ้าวสี่อิ่งซึ้นว๊นๆ มาทางสวี่มั่ว หน้าแดงก่ำเพราะความโกรธ แต่พูดอะไรไม่ออก

สัมผัสได้ถึงแรงกดดันจากเจ้าของตรงหน้า สวีมัวยิ่งรู้สึก
ผิดจนหุดก รีบคิดหาทางรับมือกับสถานการณ์นี้...

หมาฮัสกี้เวลาทำผิดควรมีท่าทางยังไงนะ

ได้แล้ว!

สวีมัวปึ้งไฉเดียว ก่อนจะล้มตัวลงนอนกับพื้นในทันที

แกลังตาย!

จ้าวสี่อิ่ง “...”

จ้าวสี่อิ่งมองเจ้าฮัสกี้ที่นอนแผ่หราแกลังตายอยู่บนพื้นก็ได้แต่ยืนอึ้งปนขำ รู้สึกทั้งโมโหทั้งขบขัน เธอกระต๊อบเท้าด้วยความหงุดหงิด แล้วหยิบมือถือขึ้นมากดโทร. ออก

“ฮัลโล... ฟี่ซื่อซื่อ... ฉันเอง ลี่อิ่ง...”

“ก็ไอ้หมาที่ฟี่ให้ฉันเมื่อสองวันก่อนนั่นแหละ... มัน...มัน
กัดผ้าห่มกับชุดชั้นในฉันและหมดเลย...”

“จริงๆ นะ... มันก็ตจนและหมดเลย ลิ่นชักชุดชั้นในฉัน
ว่างเปล่าเลยเนี่ย... แม้แต่ชุดที่เปลี่ยนไว้ในห้องน้ำเมื่อคืนก็ไม่
เว้น...”

“ตอนนี้ฉันไม่มีอะไรเปลี่ยนแล้ว...”

“โอเค... งั้นฉันรอพี่โทร. มานะ...”

แม้สวี่ม้วนนอนนิ่งอยู่ แต่กลับตั้งขึ้นอย่างเงิบๆ คอยฟัง
บทสนทนา ด้วยความสามารถในการได้ยินของสุนัข เขาได้ยิน
ทุกอย่างชัดเจน อีกฝ่ายที่อยู่ปลายสายก็เป็นผู้หญิง แถมเสียง
เพราะ อายุไม่น่าจะมาก

ลิ่ง? เฮ้ย อย่าบอกนะว่าเธอคือจ้าวลิ่งตัวจริง?! แต่
เดี๋ยวนะ จ้าวลิ่งมาเป็นสตรีมเมอร์ตั้งแต่เมื่อไหร่ แล้วพี่ซื้อชื่อนี้
ใครอีกล่ะ

ความอยากรู้อยากเห็นผุดขึ้นเต็มหัว แต่ยังไม่ทันคิด
อะไรต่อ สวี่ม้วนก็ได้ยินเสียงสาวสวยลุกขึ้น แล้วเดินผ่านหน้าเขา
เข้าไปในห้องนอน

เขาเหลือบตาแอบมอง เห็นเธอกำลังนั่งยอง ๆ เก็บกวาด
ซากหายนะที่เขาก่อไว้

พอเห็นท่าทางเหนื่อยใจของอีกฝ่าย สวีมัวก็เริ่มรู้สึกผิด
ขึ้นมา เขาคิดอะไรบางอย่างได้จึงพลิกตัวลุกขึ้น แล้ววิ่งดุ๊กดิ๊กไป
ยืนตรงหน้าอีกฝ่าย ก่อนจะคาบชุดชั้นในชิ้นหนึ่งยื่นไปให้แบบ
ประจบประแจง

“ไปให้พ้นเลยนะ ไอ้หมาบ้า!” จ้าวสี่อิ่งถลึงตาใส่เขาอย่าง
หัวเสีย “นี่ไม่ถึงเลยว่แกจะร้ายกาจขนาดนี้! โมโหจนอยาก
ร้องไห้แล้วนะเนี่ย! เดี่ยวพี่ซื้อชื้อจะมารับแกกลับไป ฉันไม่เลี้ยง
แกแล้ว!!”

บทที่ 4 กระจก?

เวอร์เอีย! ฉันจะโดนทิ้งแล้วเธอเนี่ย อย่าเพิ่งสิ! ฉันยังไม่ทันได้
ทำความคุ้นเคยกับร่างใหม่เลย! แถมอยู่กับสาวสวยแบบนี้ก็ไม
เลว ใครจะไปรู้ล่ะว่าพี่ชื้อชื้ออะไรนั้นหน้าตาเป็นยังไง...

สวี่มัว่กลอกตาไปมา ก่อนจะคายชุดชั้นในในปากแล้ววิ่ง
ออกไปข้างนอก ผ่านไปไม่นานก็กลับมาพร้อมไม้กวาดและที่
โกยผง จากนั้นก็วางมันลงตรงหน้าจ้าวลี้เอ็ง แล้วแลบลิ้นพलग
กระดิกหางไปมาอย่างเอาใจ

“...”

เจ้าลี้เอ็งตะลึงงัน มองสวี่มัว่ด้วยสีหน้าตกใจ เห็นได้ชัดว่า
เธอคาดไม่ถึงว่าเขาจะทำแบบนี้ แต่ไม่นานก็กลับมาตีหน้าขี
มดั่งเดิม “ฮึ! ไปไป! ตอนนี้รู้แล้วว่าผิด? แล้วตอนที่แกัดของฉ
ทำไมไม่คิด”

ไม่ได้ผลเธอ

สวี่มั่วรู้สึกลังเลอยู่ในใจ เขาคิดอยู่พักหนึ่ง ก่อนนั่งหมอบลงต่อหน้าจ้าวสี่อิ่ง แสร้งทำท่าทางเป็นเด็กดี จ้องตาอีกฝ่ายด้วยสายตาใสซื่อไร้เดียงสา

ให้ตายสิ! เพื่อไม่ให้โดนทิ้ง ฉันถึงกับต้องละทิ้งศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เลยนะ... อ๊ะ ไม่สิ ฉันเป็นหมาแล้วนี่หว่า...

เมื่อเห็นแววตาไร้เดียงสาเปี่ยมความหวังในดวงตากลมโตของสวี่มั่ว จ้าวสี่อิ่งก็ทนไม่ไหวจนหลุดหัวเราะออกมา “ฮ่าๆ... เคยได้ยินมาว่าฮัสกี้เจ้าเล่ห์แสนกล ที่แท้ก็เป็นเรื่องจริง... เจ้าหมาบ้า ดูห้องฉันสิว่าและขนาดไหนแล้ว รู้แล้วนะว่าทำผิดนะ?”

“หิง...” สวี่มั่วแกลังทำเป็นละอายใจ ก้มหน้าลงอย่างรู้สึกผิด

เจ้าสี่อิ่งประหลาดใจมาก เธอคิดว่าสุนัขตัวนี้ช่างเข้าใจคนเหลือเกิน ทำให้ความโมโหของเธอลดลงไปเยอะ แต่เธอยังแกลังทำเสียงดูว่า “ฮึ! รู้ว่าทำผิดก็ดีแล้ว ฉันช่วยฉันเก็บกวาดห้องให้เรียบร้อยก่อน เสร็จแล้ว... ฉันค่อยคิดอีกทีว่าจะลงโทษแกยังไง!”

ยังจะลงโทษอีกหรอ

สวี่มัว่กลอกตาในใจ แต่ก็แสร้งทำเป็นว่าง่าย รีบลุกขึ้น แล้ววิ่งแจ้นไปคาบชุดชั้นในที่เคลื่อนพื้นมาใส่ถึงขยะทีละชิ้น

เมื่อเห็นเขาทำแบบนั้น จ้าวสี่อิ่งก็ไม่ว่าจะโกรธหรือ หัวเราะดี

ผ่านไปพักใหญ่ ห้องที่เคยถูกรื้อและก็กลับคืนสู่สภาพเรียบร้อยอีกครั้งจากความร่วมมือของหนึ่งคนหนึ่งหมา

มุมหนึ่งของห้องนั่งเล่นก็มีถุงขยะเล็กใหญ่สองถุงวางอยู่

ขณะที่จ้าวสี่อิ่งเดินเข้าห้องน้ำไปล้างมือ สวี่มัว่ก็หมอบอยู่บนพื้นห้องนั่งเล่น พร้อมกับเรียกในใจว่า ระบบ แกอยู่ไหม

[อยู่ ผู้ใช้มีคำสั่งอะไรหรือ]

“ฉันลืมถามไป... ถ้าจะกลับเป็นมนุษย์ต้องใช้แต้มเท่าไร”

[หากต้องการแลกร่างมนุษย์โดยตรงจำเป็นต้องใช้หนึ่งร้อยล้านแต้ม]

“...”

สวี่มัวนี่ไปสองวินาที ก่อนจะลุกพรวดขึ้นแล้วสบถลั่น
“ไอ้เวรนี่! ร้อยล้านแถม?! แกล้อฉันเล่นใช่ไหม! เมื่อกี้ฉันเพิ่ง
ทำภารกิจไปยังได้แค่พันเดียว จะเก็บยังไงให้ครบร้อยล่านวะ
ไอ้เชี่ย!”

[ผู้ใช้โปรดใจเย็น หนึ่งร้อยล้านแถมนั้นถือว่าเป็นราคาที่
ยุติธรรมแล้ว และภารกิจที่ผู้ใช้เพิ่งทำเสร็จเป็นเพียงภารกิจ
ระดับต่ำสุดจึงได้รางวัลแค่หนึ่งพันแถมเท่านั้น หากสามารถทำ
ภารกิจระดับสูงขึ้น ก็จะได้แถมมากขึ้น ตั้งแต่หนึ่งหมื่น หนึ่งแสน
หรือแม้แต่หนึ่งล้านแถมต่อภารกิจก็เป็นไปได้]

“แบบนี้เองหรอ...” สวี่มัวรู้สึกอารมณ์เย็นลงมาน้อย
ถ้าเป็นแบบนี้จริง การเก็บแถมให้ครบก็ดูจะมีหวังขึ้นมาน้าง...

[อย่างไรก็ตาม เนื่องจากขณะนี้ผู้ใช้พลังต่ำเกินไป จึงขอ
แนะนำให้ใช้แถมเสริมความสามารถของตนเองก่อน ถึงจะมี
ศักยภาพพอสำหรับทำภารกิจระดับสูงได้]

คำพูดของระบบทำให้สวี่มัวชะงัก “พลังของฉันต่ำ?
หมายความว่าไง”

[กำลังประเมินค่าพลังต่อสู้... ค่าพลังของผู้ใช้ในขณะนี้คือ 5 ซึ่งอ่อนแอเกินกว่าจะรับมือกับเหตุการณ์อันตรายได้ ระบบจะออกแบบภารกิจโดยอิงจากความสามารถของผู้ใช้ หากพลังต่ำเกินไปจะไม่สามารถรับภารกิจที่มีรางวัลระดับสูงได้]

“มีค่าพลังต่อสู้ด้วย? แกนี่กว่าอยู่ในเรื่องดราก้อนบอลรู้ไงกัน! แล้วไอ้ค่าห้าบ้าอะไรนั่น มันอะไรพะ อย่างน้อยฉันก็เป็นฮัสกีนะ! ชื่อทางวิทยาศาสตร์คือไซบีเรียนฮัสกี เป็นหมาป่า! ฮัสกีแท้ๆ สามารถสู้กับหมีขั้วโลกได้เลยนะ! โคตรแกร่งเลยนะเพีย!”

[ค่าพลังต่อสู้คือค่าที่ใช้กับสิ่งมีชีวิตทุกประเภท และร่างกายของผู้ใช้ในขณะนี้อ่อนแอมาก ค่าพลังจึงมีเพียง 5 เท่านั้น สู้กับมนุษย์ปกติยังไม่ได้ และอีกอย่าง ผู้ใช้ไม่ใช่สายเลือดแท้]

“...”

สัว่มัวเจียบไป แม้จะไม่เต็มใจนัก แต่ก็ต้องยอมรับอย่างผินใจว่า สิ่งที่ระบบพูดสมเหตุสมผลจนเถียงไม่ออกจริงๆ

สวีมัวจึงเปลี่ยนเรื่องถาม “นั่นแถมพืนหนึ่งที่ฉันมีตอนนี้ซื้ออะไรได้บ้าง มีร้านค้าในระบบไหม”

[ระบบนี้ไม่มีฟังก์ชันร้านค้า แต่มจะใช้สำหรับจับสลากและใช้ซื้อไอเท็มพิเศษในบางสถานการณ์เท่านั้น ตัวอย่างเช่นขณะนี้ผู้ใช้สามารถใช้แถมหนึ่งพืนแต่มเพื่อซื้อแพ็กเกมมือใหม่สุดคุ้มได้ สิทธินี้จะหมดอายุภายในสามวัน ขอแนะนำให้รีบไว้อีก่อน]

“แพ็กเกมมือใหม่?” สวีมัวเลิกคิ้ว จากนั้นก็โวยวายขึ้นมา “เดี๋ยวลี! ทำไมแพ็กเกมมือใหม่ถึงต้องซื้อด้วยแต่มละ ปกติต้องแถมฟรีไม่ใช่หรอ?”

[ระบบนี้ไม่มีของแจกฟรี]

“เวรเอ๊ย!!” สวีมัวอดไม่ได้ที่จะชูนิ้วกลางใส่ระบบในใจ ก่อนจะกัดฟันพูดออกมา “แกมันร้าย! ฉันซื้อ!”

[ยืนยันคำสั่ง... กำลังซื้อแพ็กเกมมือใหม่สุดคุ้ม... ซื้อสำเร็จ ต้องการเปิดใช้เดี๋ยวนี้อยู่หรือไม่]

“เปิดเลย!”

[กำลังเปิดแพ็คเกจมือใหม่...]

ตัวอย่าง

บทที่ 5 แพ้ก็เกจมือใหม่! โลกคู่ขนาน?

[กำลังเปิดแพ็คเกจมือใหม่... ได้รับสกลิเฉพาะตัว ‘พลังข่มขวัญของราชาสุนัข’ ได้รับยาเสริมสมรรถภาพพื้นฐาน 1 ขวด อาหารสุนัขเกรดพรีเมียม 10 ถุง]

[พลังข่มขวัญของราชาสุนัข : มีผลเฉพาะกับเป้าหมายประเภทสุนัข ยิ่งค่าพลังจิตต่างกันมากยิ่งมีผลชัดเจน]

[ยาเสริมสมรรถภาพพื้นฐาน : หลังใช้จะเสริมสมรรถภาพพื้นฐานอย่างมาก (พลังกำลัง ความทนทาน พลังจิต ภูมิคุ้มกันของเซลล์ ประสาทสัมผัสทั้งห้า ฯลฯ) ยิ่งใช้ซ้ำ ผลลัพธ์จะค่อยๆ ลดลง]

[อาหารสุนัขเกรดพรีเมียม : รสชาติเยี่ยม หากกินต่อเนื่องจะค่อยๆ เสริมสมรรถภาพพื้นฐาน]

“...”

ทันทีที่ระบบแจ้งข้อมูล สวีมัวก็เห็นข้อความชุดหนึ่งผุดขึ้นในหัว เขาอดบ่นไม่ได้ว่า “ไอ้ที่เรียกว่า ‘แพ็กเกจสุดคุ้ม’ มีแค่นี้เองหรอ นอกจากยานั้น อีกสองอย่างไม่เห็นน่าสนใจสักนิด! เป็นของเกี่ยวกับหมาทั้งนั้นเลยนี่หว่า!”

[เพราะตอนนี้ผู้ใช้เป็นสุนัข จึงได้สิทธิและไอเท็มที่เหมาะสมกับสถานะปัจจุบัน]

“...”

สวีมัวรู้สึกอีกครั้งว่าระบบพูดมีเหตุผลเกินไปจนเถียงไม่ออกจริงๆ

ไหนๆ ก็เป็นแบบนี้แล้ว บ่นไปก็ไม่มีประโยชน์ อย่างน้อยไอ้ยานั้นก็ดูใช้ได้อยู่ เขาจึงไม่รีรอ เลือกใช้ทันที

[ใช้ยาเสริมสมรรถภาพพื้นฐาน 1 ขวด สำเร็จ]

ทันใดนั้น สวีมัวรู้สึกได้ถึงพลังมหาศาลที่เอ่อล้นขึ้นมาจากภายใน ร่างกายทุกส่วนเหมือนจะเปล่งเสียงดีใจออกมา เขารู้สึกได้ถึงเสียงกระดุกกลั่นดังเปรี้ยะ ก่อนจะลุกขึ้นยืน สะบัดตัวเบาๆ

ร่างกายเต็มไปด้วยพลังกำลัง ประสาทสัมผัสทุกอย่าง
เจ็บคมขึ้นหลายเท่า

“สุดยอด!”

สวี่มั่วอดไม่ได้ที่จะตะโกนด้วยความสะใจ แต่สิ่งที่เปล่ง
ออกมากลับเป็นเสียงถอน “โธรว!”

“เจ้าหมาบ้า! เจ้าอะไรของแก! เดี่ยวก็รบกวนเพื่อนบ้าน
หรือก!”

เสียงของจ้าวลือดังขึ้นทันที

สวี่มั่วรีบหุบปากแล้วหันไปมอง เห็นอีกฝ่ายเดินออกมา
จากห้องน้ำพลางมองเขาอย่างไม่สบอารมณ์

เอาเถอะ ช่วงนี้อาศัยบ้านคนอื่นก็ต้องอดทน!

สวี่มั่วก้มหน้าลงเพื่อแสดงว่ารู้สึกผิด ขณะเดียวกันก็ถาม
ในใจว่า ระบบ ตอนนี้ค่าพลังต่อสู้ของฉันเท่าไรแล้ว

สิ้นเสียงคิดนั่นเอง หน้าจอเหมือนในไซ่ๆ ก็ปรากฏขึ้นต่อ
หน้าเขา พร้อมหน้าต่างแสดงข้อมูลดังนี้

[ผู้ใช้ : สวี่มั่ว]

[ระดับสิทธิ์ : LV1]

[สกิล : พลังข่มขวัญของราชาสุนัข]

[ค่าพลังต่อสู้อยู่รวม : 20 (ค่าพลังเฉลี่ยของมนุษย์เพศชายทั่วไปคือ 10)]

[ไอเท็ม : อาหารสุนัขเกรดพรีเมียม 10 ถู]

[แต้ม : 0]

ค่าพลังต่อสู้ที่เคยเป็นแค่ 5 เพิ่มขึ้นเป็น 20 ในปริบตา
ยาเสริมสมรรถภาพพื้นฐานนี้ได้ผลดีเกินคาดจริงๆ เท่ากับว่า
ตอนนี้เขามีพลังเทียบเท่าผู้ชายทั่วไปสองคนรวมกันแล้ว

“แล้วไอ้ระดับสิทธิ์นั้นคืออะไร มีไว้ทำไม”

[ระดับสิทธิ์ยิ่งสูง โอกาสได้รับการกิจรางวัลระดับสูงก็ยิ่ง
มาก รวมถึงโอกาสจับสลากได้ของดีด้วย]

“จะเลื่อนระดับยังงัย”

[ทำภารกิจจะได้รับค่าประสบการณ์เพื่อเพิ่มระดับ]

“เจ้าหมาบ้า! มานี่เดี๋ยวนี้!”

สวี่มั่วกำลังสนใจหน้าจอยู่ พอเสียงของจ้าวสี่อิ่งดังชัดขึ้นมาก็เงยหน้าขึ้นมอง เห็นอีกฝ่ายนั่งอยู่บนโซฟา กำลังหันกล้อมมือถือมาทางเขา แล้วก็พูดเหมือนกำลังคุยกับใครสักคนว่า “ทุกคน ขอโทษด้วยน้า เมื่อก็เกิดเรื่องนิดหน่อย เรากลับมาไลฟ์กันต่อ”

“ใช่ บ้านฉันและเป็นโจกเพราะเจ้าหมาบ้าตัวนี้เลย ฉันเพิ่งเก็บกวาดเสร็จ เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว...”

“ทุกคนไม่เห็น ห้องนอนฉันโดนมันพังยับ ผ้าห่มขาดกระจุย ขนฟุ้งเต็มห้อง แล้ว...เสื้อผ้าหลายชิ้นของฉันยังโดนมันลากมากัดจนขาดด้วย”

“ถูกต้อง มันนี่แหละ! เจ้าหมาบ้า! ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะลงโทษมัน ขอทุกคนช่วยกันเป็นพยาน! ฮี้ม!”

เมื่อเห็นจ้าวสี่อิ่งพูดคนเดียวกับมือถือ สวี่มั่วก็เข้าใจทันที เธอกำลังไลฟ์สดอยู่?

จ้าวสี่อิ่งไลฟ์สตอยจริงๆ? ว่าแต่... เธอเป็นจ้าวสี่อิ่งตัวจริงหรือเปล่านะ

[ข้อมูลเสริม : โลกนี้ไม่ใช่โลกเดิมของผู้ใช้ แต่เป็นโลกคู่ขนานที่มีความเหมือนถึง 99% โดยโครงสร้างหลักคล้ายกันเกือบทั้งหมด แต่บางบุคคลหรือวัตถุอาจแตกต่างออกไป]

“ให้ตายสิ! โลกคู่ขนาน?!” สวีมั่วตกใจจนตาแทบถลน “ทำไมไม่บอกฉันตั้งแต่แรก!”

[เพราะคุณไม่ได้ถาม]

สวีมั่ว “...”

“เจ้าหมาบ้า! ยืนเหม่ออะไรอีก! เรียกให้มานี่!”

เสียงของจ้าวสี่อิ่งดังขึ้นอีกครั้ง สวีมั่วจึงจำใจลุกขึ้นเดินไปหาเธอ เงยหน้าขึ้นมองอย่างพิจารณาพลางคิดในใจว่า โลกคู่ขนาน... แบบนี้ก็แปลว่าเธออาจจะเป็นจ้าวสี่อิ่งจริงๆ? แต่แค่ไม่ใช่นักแสดงอย่างที่ฉันรู้จัก ทว่าเป็นสตริมเมอร์แทน?

ข้อมูลเรื่องโลกคู่ขนานทำให้สวี่มัวเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น เขาอยากรู้ว่าโลกนี้แตกต่างจากโลกเดิมของเขามากแค่ไหน

เมื่อเห็นสวี่มัวเดินเข้ามา จ้าวสี่อິงก็พยักหน้าอย่างพอใจ ก่อนจะสลับกล้องมือถือเป็นกล้องหลังแล้วเล็งมาทางเขาพลางพูดว่า “เออละ ตอนนีก็ถึงเวลาลงโทษสิ่งที่แกทำไว้เมื่อครู่สารภาพผิดต่อหน้าคนดูทั้งหมดซะ!”

นี่เรียกว่าลงโทษอะไระ อย่างกับเด็กเล่นพ่อแม่ลูก!

สวี่มัวถึงกับกลอกตาอย่างหงุดหงิด

[เชรต! เจ้าฮั้สก็ตัวนี้ดูฉลาดแฮะ!]

[ฮ่าๆ เมื่อก็กลอกตาด้วยเว้ย! เกิดปัญญากลายเป็นภูตแล้วมั้ง!]

[กลอกตาแบบนั้น... อย่างกับคนเลยแหละ!]

[ไม่เสียแรงที่เป็นฮั้สก็ของอິงอິงเรา ไม่ธรรมดาจริง ๆ!]

[**]

[แกนั่นแหละ! ไอ้หมาบ้าทำชุดชั้นในของอิงอิงขาด! ไอ้หมาทะเล่! ไปตายซะ!]

[คืนนี้กินหม้อไฟเนื้อหมากันดีปะ]

“...”

ดอญาน

บทที่ 6 สีหน้านั้นมัน น่าหมั่นไส้เกินไปแล้ว!

ผู้ชมในไลฟ์สดต่างเห็นสีหน้าของสวีมัวเมื่อครูอย่างจิง พวก
กันแสดงความประหลาดใจและพากันพูดคุยกอย่างเมามัน

จ้าวสี่อังกี้ทั้งห้าทั้งปวงหัว ฮึดฮัดพลางว่า “เจ้าหมาบ้า!
ทำหน้าทำตาอะไรของแก ยังไม่รู้ตัวว่าผิดใช่ไหม”

สวีมัวรีบเปลี่ยนสีหน้าพลางเงยหัวขึ้นนิดๆ ทำแววตาให้
ดูน่าสงสาร มองจ้าวสี่อังก้อย่างอ่อนหวาน

[นั่น! ไ้เจ้าฮัสกี้ก็กลายเป็นญาติไปแล้วจริงด้วย!]

[บ้าจริง! มันฉลาดเกินไปไหมเนีย!]

[เฮอะ! คนที่พูดแบบนี้ไม่เคยเลี้ยงฮัสกี้ละสิ สีหน้าแบบนี้
คือปกตินะ!]

[คอมเมนต์บนนี้พูดจริงไหม ฮัสกี้ที่บ้านฉันไม่เห็นทำ
หน้าได้หลากหลายแบบนี้เลย หรือว่าฉันได้ของปลอม...]

[แหวตานั้นเล่นใหญ่กว่าพระเอกซีรีส์บางคนอีก!]

[ฮาๆ อึ้งอึ้ง ให้เจ้าฮัสกี้ตัวนี้ไปเล่นหนังเถอะ จันว่าดังแน่!]

[**]

[คิดว่าแกล้งทำตัวน่าสงสารแล้วจะลบล้างความผิดที่ฉีกชุดชั้นในของเทพธิดาได้หรอ ไม่มีทาง! ต้องชดใช้ด้วยชีวิต!]

“...”

บรรยากาศในไลฟ์สดดูน่ายัยขึ้นมาอีกครั้ง ผู้ชมพากันฮาแตกกับสีหน้าหลากหลายอารมณ์ของเจ้าฮัสกี้ตัวนี้

แม้จ้าวสี่อึ้งจะโดนแหวตาแหววอนของสวีมัวทำให้ใจอ่อน แต่ก็ยังแกล้งทำเสียงเข้ม “ฮึ่ม! ถือว่าไม่เลว! รู้ตัวแล้วใช่ไหมว่าทำผิด ถ้ายังกล้าทำอีกละก็ฉันไม่เอาแกไว้แน่ จะโยนออกไปให้กลายเป็นหมาจรจัดเลย!”

“บรู่ว” สวีมัวรีบทำท่ารู้สึกผิดทันที ก่อนส่งเสียงครางเบาๆ พลังกัมหนาลง แล้วใช้หูถูกับเข่าของจ้าวสี่อึ้ง ประจบเอาใจอย่างถึงที่สุด

จ้าวสี่อึ้งเห็นว่าตนสั่งสอนสำเร็จก็ลูบหัวเจ้าฮัซกี้ด้วยมือข้างหนึ่งพลางพูดว่า “เออละ รู้ตัวก็ดีแล้ว คราวนี้ฉันจะยกโทษให้แก แต่ต่อไป... กรีด! เจ้าหมาบ้า! ทำอะไรของแกนะ! อย่าเข้ามานะ! อย่า... อย่าลั่น... กรีดดด!”

ยังพูดไม่ทันจบ จ้าวสี่อึ้งก็หวีดร้อง เพราะเจ้าฮัซกี้ที่เมื่อครูนำรักน่าเอ็นดูกลับพุ่งหัวเข้ามาระหว่างขาของเธอ มุดเข้าไปใต้กระโปรง แล้วยังเลียต้นขาเธออีก!

จ้าวสี่อึ้งร้องลั่นก่อนลุกพรวด มือถือร่วงหล่นลงบนโซฟา เธอกุมชายกระโปรงไว้แน่น หน้าแดงก่ำจนแทบเป็นสีแสดเปิดทั้งอายทั้งโกรธตะโกนใส่เจ้าฮัซกี้ว่า “แก...แก! ไอ้หมาบ้าทะเล้ง! ไอ้หมาเหิน! ฉันจะบ้าตาย!”

เธอรู้สึกได้ว่าถุงน่องตรงต้นขาด้านในเปื่อยขึ้น ไม่รู้โดนน้ำลายมันไปเท่าไร ยิ่งทำให้รู้สึกอายและหงุดหงิดจนหน้าแดงยิ่งกว่าเดิม

เธอไม่กล้าเอาเรื่องเจ้าฮัซกี้ต่อ รีบหันหลังวิ่งเข้าไปในห้องนอน ปิดประตูดังปัง เข้าไปเปลี่ยนถุงน่องทันที...

หึๆ ... เด็กเมื่อก่อนฉันคิดจะสู้กับฉันเหรอ

สวี่มัวเหลือบมองประตู่ห้องนอนด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ มุมปากยกขึ้นอย่างพึงใจ

บังเอิญจากนี้ถูกกล้งมือถือที่ตกอยู่บนโซฟาและยังคงเปิดไฟฟ้อยู่ถ้ายเอาไว้เต็มๆ

ในไลฟ์สด

[เฮ้ย! เมื่อกี้เกิดอะไรขึ้นวะ!]

[เชี่ยเฮ้ย! เหมือนเจ้าฮัสกี้จะมุดเข้าไปใต้กระโปรงอิงอิงเลยวะ!!]

[เชี่ยยย! ไม่ใช่แค่มุดนะ เหมือนจะเลียด้วย!!!]

[เสียงร้องเมื่อกี้ของอิงอิง... ฟังแล้วเขินแทนเลย...]

[ตูมีเรื่องต้องพูดกับกรมปศุสัตว์! ไอ้หมานี่ต้องโดนเชือด!]

[ไอ้หมาเฒ่าหน้าด้าน! กล้าเลียขาอ่อนอิงอิงไ้แล้วยังไงวะ! ตูยังไม่เคยเลยนะ! สมควรตาย!]

[มนุษย์แพ้มามาอีกแล้วครับท่าน...]

[อาา... อยู่ดีๆ ก็อยากเกิดเป็นฮัสกี้ขึ้นมาเลยอะ...]

[อึ้งอึ้ง บ้านเธอยังรับเลี้ยงหมาเพิ่มอีกไหม พันธุ์ที่เป็นคนปลอมตัวนะ...]

[ฮาๆ ฮีหน้าแบบนี้! ไ้อ้าเอ้ย แม่มโคตรน่าหมั่นไส้!]

[จริง! แม่ อย่างกับกำลังหัวเราะเลย! ไ้อ้หมานี่กลายเป็น
ภูตจริงๆ แล้วแน่ๆ!]

[นี่คงไม่ใช่คนใส่ชุดหมาอยู่หรอกนะ?]

[ฉันสงสัยหนักมากกว่า ข้างในหนังหมานั้นคือวิญญาณ
มนุษย์ที่คนหนึ่ง...]

“...”

เหตุการณ์เมื่อครู่เกิดขึ้นเร็วมาก ตอนที่จ้าวสี่งัดใจ มือ
ที่ถือมือถือสั้นไปหมด แต่ก็ยังจับภาพช่วงที่เจ้าฮัสกี้พุ่งเข้าได้
กระโปรงเธอได้ ผนวกกับสีหน้าตอนท้าย... ยิ่งทำให้คนดูในไลฟ์
ถึงกับคลั่ง

ด้วยประสาทหูที่ไวเป็นพิเศษ สวีมั่วจึงได้ยินเสียงจ้าวสี่อิ่งกำลังเปลี่ยนถุงน่องอยู่ในห้อง

เขาเผลอนึกภาพตามไปเล็กน้อยจนใจเริ่มเตลิด เลยริบ สลัดความคิดลามากออกไป จากนั้นก็เลื้อยไปเห็นมือถือที่ตกอยู่บนโซฟา เขากะโจนขึ้นไปใช้เท้าเหยียบให้เครื่องที่พึ่งอยู่กับหมอนอิงหงายลง

[โวย! มองไม่เห็นแล้ว!]

[อิ่งอิ่ง มาเร็ว! เจ้าฮัสก็กำลังเล่นมือถือเธออยู่!]

สวีมั่วมองหน้าจอ เห็นข้อความจากห้องไลฟ์ไหลรัว ๆ พอเห็นจำนวนคนดูก็แอบตกใจในใจ

โลกนี้ก็มี douyu¹ เหมือนกันแหละ โห! ยอดคนดูสามล้าน? ไม่น้อยแฮะ... แต่อยากรู้ว่าค่านิยมคนดูในโลกนี้เป็นบอตไปแล้วแค่ไหนกันนะ...

[ติ๋ง! มีภารกิจใหม่ปรากฏ ต้องการตรวจสอบหรือไม่]

ขณะนั้นเอง เสียงแจ้งเตือนของระบบก็ดังขึ้นมา

¹ douyu (斗鱼) คือ แพลตฟอร์มสตรีมมิงของจีน คล้าย Twitch

สวี่มั่วชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะดีใจสุดๆ

ภารกิจใหม่มาเร็วขนาดนี้เลยหรอะ ดูเลย!

ดูเลย!

เกิดใหม่ทั้งที ดันเป็นอัศวินหน้าโง่เนียนะ? เล่ม 1

重生之超神二哈

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี)10170

โทรศัพท์ 4964 ต่อ 9999-2422-0, 4942 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

Thai language translation rights

arranged with FEILU TECHNOLOGY LIMITED through TLL Literary Agency

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8486-4

เผยแพร่ครั้งแรก พฤศจิกายน 2568

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)